

**MITEN EI PIDÄ KIRJOITTA
PÄÄTÖSLAUSELMIA ⁶⁵**

*Kirjoitettu maaliskuun 19
(huhtikuun 1) pnä 1907*

*Julkaistu v. 1907 kokoelmassa:
„Taktiikkakysymyksiä” II
Julk. „Novaja Duma”, Pietari
Allekirjoitus: N. L e n i n*

*Julkaistaan kokoelman
tekstin mukaan*

Ei voida olla kiittämättä menshevikkiveroita siitä, että he ovat julkaisseet „Russkaja Zhizn” lehden 47. numerossa (helmikuun 24 pnä) ensimmäisen päätöslauselmaehdotuksen (jonka ovat laatineet toverit Dan, Koltsov, Martynov, Martov, Negorev y.m. useiden käytännönmiesten osantotolla). (Se on julkaistu myös erillisenä lehtisenä.) Jotta voitaisiin valmistautua vakavasti puolueen edustajakokoukseen, on ennakolta julkaistava päätöslauselmaehdotukset ja analysoitava ne seikkaperäisesti.

Päätöslauselma koskee Valtakunnanduumaan suhtautumista.

1. kohta:

„nykyään, kun seitsemän kuukautta on ollut vallalla mitä hillittömin diktatuuri, joka ei ole kohdannut terrorisoitujen kansanjoukkojen järjestynyttä vastarintaa, Valtakunnanduuman toiminta, joka herättää näiden joukkojen keskuudessa kiinnostusta maan poliittiseen elämään, voi edistää ja sen täytyy edistää niiden liikkeellepanoa ja niiden poliittisen aktiivisuuden kehittymistä”.

Mitä tällä on tahdottu sanoa? että mieluummin Duuma kuin ilman Duumaa? Vai onko tämä johdantoa siihen, että pitää „varjella Duumaa”? Kirjoittajien ajatus on nähtävästi juuri sellainen. Mutta sitä ei ole sanottu. Siihen on vain vihjattu. Päätöslauselmaa ei saa kirjoittaa vihjauksin.

2. kohta:

„Venäjän vallankumouksessa keskeisimmälle sijalle kohottava (varmaankin painovirhe, pitäisi olla: kohoava) tehtävä, välitön taistelu vallasta, kiteytyy nykyisen yhteiskuntavoimien suhteen vallitessa pääasiallisesti kansanedustuksen puolesta käytävää taistelua koskevaksi kysymykseksi”.

„Retsh” lehti ei suotta kehnut tätä kohtaa (pääkirjoitus helmikuun 27 pnä: „se on Venäjän sosialidemokratiassa suuri edistysaskel”... „poliittisen tietoisuuden saavutus”). Se on todella suorastaan hirveä kohta.

Millä tavalla tuo tehtävä, taistelu vallasta, voisi kiteytyä „edustuksen puolesta käytävää taistelua” koskevaksi *kysymykseksi*?! Mitä merkitsee „taistelu kansanedustuksen puolesta”?? Millainen se „nykyinen yhteiskuntavoimien suhde” on?? Edellisessä kohdassa sanottiin juuri, että „seitsemän kuukautta vallalla ollut mitä hillittömin diktatuuri ei kohdannut terrorisoitujen kansanjoukkojen järjestyntä vastarintaa”. Näinköhän se seikka, että 7 kuukauden kuluessa puuttui joukkojen järjestynyt vastarinta, samalla kun tapahtui joukkojen ilmeinen ja erittäin voimakas vasemmistolautuminen, mikä tuli esiin noiden seitsemän kuukauden lopulla vaaleissa, puhuu jotain „yhteiskuntavoimien suhteesta”??

Tuo on jotain miltei uskomatonta poliittisen ajattelun epäselvyyttä.

Yhteiskuntavoimien suhde on ilmeisesti muuttunut viimeksi kuluneen puolen vuoden aikana siinä mielessä, että „keskusta”, liberaalit, on heikentynyt; äärimmäisyydet: mustasotnialaiset ja „vasemmisto” ovat lujittuneet ja voimistuneet. Toisen Duuman vaalit todistivat sen kumomattomasti. Siis poliittisten ristiriitojen (ja *myöskin taloudellisten: työsulut, nälänhätä j.n.e.*) kärjistymisen seurauksena yhteiskuntavoimien suhde on tullut *vallankumouksellisemmaksi*. Millä ihmeen tavalla menshevikkimme saattoivat päätyä päinvastaiseen johtopäätökseen, joka sai heidät tyypistämään vallankumouksellisia tehtäviä („taistelu vallasta”) ja tyypistämään ne joiksikin liberaalisiksi tehtäviksi („taistelu kansanedustuksen puolesta”)?

„Hillitön diktatuuri” ja vasemmistolainen Duuma,— on selvää, että siitä seuraa *päinvastainen* johtopäätös: liberaalinen tehtävä, taistelu kansanedustuksen perustalla tai sen säilyttämiseksi, on pikkuporvarillista utopiaa, sillä objektiivisten olosuhteiden vuoksi sellainen tehtävä *ei ole toteuttavissa* ilman „väliöntä taistelua vallasta”.

Menshevistinen poliittinen ajattelu menee eteenpäin kuin rapu.

Johtopäätös toisesta kohdasta: menshevikit ovat luisuneet vallankumouksellisten sosialidemokraattien kannalta libe-

raalien kannalle. Toisen kohdan loppuosan „sumeus” („taistelu kansanedustuksen puolesta”) kuvastaa *todellisuudessa* liberaalisen porvariston aatetta, porvariston, joka esittää oman, vallankumouksen aiheuttaman „terrorisoituneisuutensa” „kansanjoukkojen terrorisoituneisuudeksi” ja sillä tekosyyllä kiiruhtaa luopumaan vallankumoustaistelusta („välitön taistelu vallasta”) muka legaalisen taistelun hyväksi („taistelu kansanedustuksen puolesta”). Eiköhän Stolypin pian opeta menshevikeille sitä, mitä tuo „taistelu kansanedustuksen puolesta” on nykyisen „yhteiskuntavoi-
mien suhteen vallitessa”!

3. kohta:

„Toisen Duuman vaalit, joissa valittiin huomattava määrä johdonmukaisia vallankumouksen kannattajia, osoittivat, että kansanjoukoissa kypsy tietoisuus tämän valtataistelun välttämättömydestä”.

Mitä tämä on? Kuinka niin? 2. kohdassa nykyisestä yhteiskuntavoi-
mien suhteesta tehtiin johtopäätös valtataistelun vaihtamisesta taisteluun edustuksen puolesta, mutta nyt vaalien yhteenvedoista tehdään johtopäätös, että joukoissa kypsy tietoisuus „tämän” valtataistelun välttämättömydestä!

Se on sekasotkua, toverit. Pitäisi korjata likipitäen näin: toinen kohta: „Toisen Duuman vaalit osoittivat, että kansanjoukoissa kypsy tietoisuus välittömän valtataistelun välttämättömydestä”. Kolmas kohta: „Sen vuoksi liberaalisen porvariston pyrkimys rajoittaa poliittinen toimintansa taisteluksi tämän kansanedustuksen perustalla ilmentää aatteelliselta puolelta liberaalimme toivotonta tylsämielisyttä ja aineelliselta puolelta heidän (tällä hetkellä toteuttamatonta) pyrkimystään keskeyttää vallankumous tekemällä sopimuksen taantumuksen kanssa”. Jos marxilaisemme olisivat tämän lisäksi koettaneet ensimmäisessä kohdassa määritellä, mitkä taloudelliset syyt ovat aiheuttaneet poliittisten äärimmäisyyksien kärjistymisen kansan keskuudessa, niin silloin siitä olisi voinut syntyä jotain järkevää.

Ja sitten, mitä ne „johdonmukaiset vallankumouksen kannattajat” ovat?? Luultavasti sillä tarkoitetaan pikkuporvarillista demokratiaa, etupäässä talonpoikaisdemokratiaa, s.o. trudovikkeja (laajassa mielessä, mukaanlukien sekä kansansosialistit että eserrät), sillä ensimmäinen ja toinen

Duuma eroavat toisistaan juuri siinä suhteessa. Mutta, ensinnäkin, se on jälleen vihjaus, päätöslausemia taas ei kirjoiteta vihjauksin. Ja toiseksi, *sehän on väärin*, toverit! Siitä, että te nimitätte trudovikkeja „johdonmukaisiksi vallankumouksen kannattajiksi”, meidän muodollisesti pitäisi syyttää teitä *eserrämäisestä pödystä*. Johdonmukaisena (sanan täsmällisessä merkityksessä) porvarillisen vallankumouksen kannattajana voi olla *vain* proletariaatti, sillä pientuottajien, pienisäntien luokalla ilmenee *väistämättömästi horjuntaa* isännälle ominaisten pyrkimysten ja vallankumouksellisten pyrkimysten välillä,— kuten esim. eserrillä Pietarin vaaleissa kahden pyrkimyksen välillä: myydäkö itsensä kadeteille vai lähteäkö taisteluun kadetteja vastaan.

Sen vuoksi te, toverit, varmaankin olette kanssamme samaa mieltä siitä, että sanonnoissaan täytyy olla varovaisempi,— puhua suunnilleen siinä hengessä kuin on laadittu bolshevikkien päätöslausema (ks. „Novyi Lutsh” helmikuun 27 pltä)*:

...„työpuolueet... ilmentävät *enemmän tai vähemmän täydellisesti* talonpoikaiston ja kaupunkien pikkuporvariston laajojen joukkojen etuja ja katsantokantaa *horjuen* liberaalien hegemoniaan alistumisen” (vaalit Pietarissa, kadetin valitseminen Duuman puheenjohtajaksi) „ja tilanherrain maanomistusta ja maaorjuusvaltiota vastaan käytävän päättäväisen taistelun välillä”...

Samalla ei voida olla mainitsematta, että tuossa päätöslausemassa tov. Koltsov (yhdessä muiden menshevikkien kanssa) katsoo trudovikit johdonmukaisiksi vallankumouksen kannattajiksi, mutta „Russkaja Zhizn” lehden 49. numerossa tuo sama Koltsov lukee trudovikit maaseudun demokratiaan, joka *erotukseksi kaupungin* demokratiasta (s.o. kadeteista) „tulee hyvin monissa tapauksissa puolustamaan tuotannon ja yhteiskuntaelämän vanhoja, aikansa-eläneitä muotoja”. Tuohan lyö pahasti ristiin, toverit!

4. kohta:

„se, että Duuman kokoonpanossa on tällaisia johdonmukaisia vallankumouksen kannattajia, mikä seikka kohottaa ja lujittaa kansanjoukkojen luottamusta tähän laitokseen,— helpottaa Duuman muuttumista koko kansan vapaus- ja valtataistelun todelliseksi keskukseksi”.

* Ks. tätä osaa, ss. 123—124. *Toim.*

„Mukava” johtopäätös, muuta ei voi sanoa. Mutta logiikka ontuu jälleen. Tähän pykälään menshevikit lopettavat koko päätöslauselman perusteluosan. Tästä *kysymyksestä* he eivät puhu koko päätöslauselmassa yleensä enää sanaakaan. Ja johtopäätös on ontuva.

Koska „johdonmukaiset vallankumouksen kannattajat” eivät muodosta Duumassa enemmistöä, vaan ainoastaan „huomattavan määrän” (kuten 3. kohta sanoo — ja sanoo aivan oikein), niin on selvää, että on vielä vallankumouksen vastustajiakin ja vallankumouksen *epäjohdonmukaisia* kannattajia. Siis on „mahdollista”, että koko Duumasta „tulee” *epäjohdonmukaisen* demokraattisen politiikan eikä lainkaan „koko kansan vapaus- ja valtaistelun” „todellinen keskus”.

Siinä tapauksessa olisi tuloksena jompikumpi: (1) Joko kansanjoukkojen luottamus tuohon laitokseen alkaisi laskea ja heiketä eikä kohota ja lujittua. (2) Tahi kansanjoukkojen poliittinen tietoisuus tulisi turmelluksi sen seurauksena, että joukot käsittäisivät epäjohdonmukaisten vallankumouksen kannattajien politiikan johdonmukaiseksi demokraattiseksi politiikaksi.

Tästä käy aivan selväksi, että *menshevikkien esittämistä* perusteista seuraa *kiertämättömästi* johtopäätös, jonka he ovat jostain syystä jättäneet tekemättä: proletariaatin — vallankumouksen johdonmukaisen kannattajan puolueen on herkeämättä pyrittävä siihen, että ne vallankumouksen kannattajat, jotka eivät ole aivan johdonmukaisia (esim. trudovikit), kulkisivat työväenluokan mukana epäjohdonmukaisia vallankumouksen kannattajia ja etenkin vallankumouksen *keskeyttämisen ilmeisiä* kannattajia (esim. kadetteja) *vastaan*.

Tämän johtopäätöksen puuttuminen johtaa siihen, että menshevikeillä asiat lyövät aivan ristiin. Käy niin, että *koska* Duumassa on huomattava määrä „johdonmukaisia vallankumouksen kannattajia”, niin täytyy äänestää... miestä, joka on vallankumouksen keskeyttämisen ilmeinen kannattaja!

Tuo ei näytä lainkaan hyvältä, toverit!

Tarkastelemamme päätöslauselman loppuosa kuuluu (otamme kohta kohdalta) näin:

„Sosialidemokratia — samalla kun se paljastaa niitä harhakäsityksiä, että Valtakunnanduuma on todella lainsäädäntölaitos, selittää kansanjoukoille toisaalta Duuman, tuon tosiasiallisesti lainsäädännöstä

neuvottelevan laitoksen, todellisen luonteen ja toisaalta sen, että niin epätäydellinen kuin tuo laitos onkin, sitä voidaan ja täytyy käyttää hyväksi jatkuvassa taistelussa kansanvallan puolesta, ja osallistuu Duuman lainsäädäntötyöhön pitäen siinä ohjeenaan seuraavia perusajatuksia:”...

Tässä on ilmaistu *heikennettynä* se ajatus, joka ilmaistiin *voimakkaammin* 4:nnen (Yhdistävän) edustajakokouksen päätöslauselman sanoissa Duuman „muuttamisesta” „vallankumouksen välikappaleeksi”, joukkojen saattamisesta tietoisiksi siitä, että „Duuma on täydellisesti kelpaamaton” j.n.e.

...,I a) Sosialidemokratia arvostelee kaupungin ja maaseudun proletariaatin ja johdonmukaisen demokratismien etujen kannalta kaikkien epäproletaaristen puolueiden ehdotuksia ja lakiluonnoksia ja asettaa niiden vastapainoksi omat vaatimuksensa ja ehdotuksensa, sitoen tässä työssä lähimmät poliittiset tehtävät proletaaristen joukkojen yhteiskunnallis-taloudellisiin tarpeisiin sekä niihin tarpeisiin, joita työväenliikkeellä on sen kaikissa muodoissa.

Huomautus. Kun olosuhteet vaativat, niin sosialidemokratia kannattaa pienempänä pahana niitä muiden puolueiden lakiehdotuksia, jotka tultuaan toteutetuiksi elämässä voivat muodostua kansanjoukkojen käsissä sen vallankumouksellisen taistelun välineeksi, jota käydään todellisen demokraattisen vapauden saavuttamiseksi”...

Tässä huomautuksessa on ilmaistu ajatus, että sosialidemokratian osallistuminen *porvarilliseen reformaatiotoimintaan* Duuman perustalla on välttämätöntä. Eiköhän tuo liene liian aikaista, toverit? Ettekö te itse sanoneet harhakäsitykseksi sitä käsitystä, että Duuma on todella lainsäädäntölaitos? Te tahdotte kannattaa *sellaisia* porvarillisia lakiehdotuksia, jotka *tultuaan toteutetuiksi elämässä* voivat olla hyödyksi tulevassa taistelussa.

Ajatelkaahan tätä ehtoa: „tultuaan toteutetuiksi elämässä”. Teidän kannatuksenne tarkoituksena on auttaa „pienemmän pahan” toteuttamista elämässä. Mutta eihän voimaansaattajana ole Duuma, vaan Duuma ynnä Valtakunnaneuvosto ynnä ylin valta! Siis *ei ole mitään* takeita siitä, että te kannatuksellanne autatte „pienemmän pahan” toteuttamista elämässä. Mutta kannattamalla „pienempää paha”, äänestämällä sen puolesta te otatte epäilemättä *kannettavaksenne*, proletaarisen puolueen kannettavaksi, osan vastuuta puolinaisesta porvarillisesta reformaattoruudesta, oikeastaan *komediamaisesta* — te itsekkin olette

tunnustaneet sen komediamaiseksi — Duuman lainsäädäntötoiminnasta!

Minkä vuoksi sitten pitäisi antautua tuohon uhkarohkeaan „kannattamiseen”? Sillä sehän uhkaa heikentää *välittömästi* joukkojen *vallankumouksellista* tietoisuutta, johon te itse vetoatte, ja siitä koituva *käytännöllinen* hyöty on „näenäinen”!

Te kirjoitatte päätöslausemia *toisesta Duumasta* ettekä *gleensä* reformaatiotoiminnasta (silloin pitäisi vain sanoa, että sosialidemokraatit eivät siitä kieltäydy). Te jo sanoitte, että *tässä* Duumassa on huomattava määrä „johdonmukaisia vallankumouksen kannattajia”. Siis te pidätte silmällä *jo määräytyntä* Duuman puoluekokoonpanoa. Se on tosi-asia. Te tiedätte, että *tässä* Duumassa ei ole ainoastaan „*johdonmukaisia*” vallankumouksen kannattajia”, vaan myös „epäjohdonmukaisia reformien kannattajia”, ei ainoastaan vasemmistolaisia ja trudovikkeja, vaan myös kadetteja, ja sitä paitsi jälkimmäiset *sinänsä* ovat voimakkaampia kuin oikeistolaiset (kadetteja ja heihin liittyviä, narodovetsit mukaan luettuna, on noin 150 ja oikeistolaisia 100). Kun asiaintila Duumassa on tuollainen, niin „pienemmän pahan” toteuttamiseksi elämässä teidän *ei ole pakko* sitä kannattaa, teidän tarvitsee vain *pidättäytyä*, kun taantumus taistelee „epäjohdonmukaisia reformien kannattajia” vastaan. Käytännöllinen tulos (lakiehdotusten voimaansaattamisen mielessä) tulee tällöin olemaan sama, mutta aatteellis-poliittisessa mielessä on epäilemätöntä, että teidän voittonanne on oleva kantanne — vallankumouksellisen proletariaatin puolueen kannan eheys, puhtaus, johdonmukaisuus ja vakaumuksellisuus.

Voiko vallankumouksellinen sosialidemokraatti ylenkatsoa tätä seikkaa?

Menshevikit kohdistavat huomionsa yläluokkiin, sen sijaan että kohdistaisivat sen alaluokkiin. He kohdistavat suuremman huomion „pienemmän pahan” toteuttamiseen „epäjohdonmukaisten reformin kannattajain” ja taantumuksen välisen sopimuksen tietä (sillä juuri sellainen on lakiehdotusten voimaansaattamisen todellinen merkitys) kuin niiden „johdonmukaisten vallankumouksen kannattajain”

---

* Pyydän lukijaa aina muistamaan, että tähän sanaan edellä tekemäni varaus on välttämätön.

tietoisuuden ja taistelukyvyn kehittämiseen, joita Duumassa heidän sanojensa mukaan on „huomattava määrä”. Menshevikit itse kohdistavat huomionsa ja *opettavat kansaa kohdistamaan huomionsa* kadettien ja itsevaltiuden väliin sopimuksetekoon („pienemmän pahan”, reformien toteuttamiseen) eivätkä enemmän tai vähemmän „johdonmukaisten vallankumouksen kannattajain” kääntämiseen *joukkojen puoleen*. Se ei ole proletaarista, vaan liberaalista politiikkaa. Se merkitsee, että sanoissa julistetaan Duuman lainsäädäntöoikeudet näennäisiksi, mutta käytännössä lujitetaan kansan keskuudessa luottamusta Duuman kautta toteutettaviin lainsäädännöllisiin reformeihin ja heikennetään uskoa vallankumoustaisteluun.

Olkaa johdonmukaisempia ja rehellisempiä, toverit menshevikit! Jos olette vakuuttuneita siitä, että vallankumous on päättynyt, jos tuosta teidän (ehkä tieteellistä tietä saadusta?) vakaumuksestanne seuraa uskon puute vallankumousta kohtaan, niin silloin ei tarvitse myöskään puhua vallankumouksesta, silloin pitää rajoittaa *omat* välittömät tehtävät taisteluun reformien puolesta.

Mutta jos te uskotte siihen, mitä puhutte, jos te todella pidätte „huomattavaa määrää” toisen Duuman edustajista „johdonmukaisina vallankumouksen kannattajina”, niin silloin teidän on asetettava *ensi sijalle* noiden kannattajien vallankumouksellisen tietoisuuden selventäminen, heidän vallankumouksellisen järjestyneisyytensä ja päättäväisyytensä lujittaminen proletariaatin painostuksen avulla eikä reformien kannattamista (käytännöllisesti tarpeetonta ja aatteellisesti vahingollista kannattamista).

Muutenhan te kehittäte epäloogillisuuden ja sekasotkun huippuunsa: *vallankumouksen* kehittämisen *nimessä* työväenpuolue ei määrittele *ainoallakaan sanalla* tehtäviään enemmän tai vähemmän „johdonmukaisten vallankumouksen kannattajain” suhteen, vaan sen sijaan omistaa erikoisen huomautuksen tehtävälle: on kannatettava „pienempää pahaa”, epäjohdonmukaisia *reformien* kannattajia!

„Huomautusta” pitäisi korjata suunnilleen näin: „Koska Duumassa on huomattava määrä enemmän tai vähemmän johdonmukaisia vallankumouksen kannattajia, niin niitä lakiehdotuksia pohdittaessa, joita epäjohdonmukaiset reformien kannattajat haluavat saada vahvistetuiksi, sosialidemokraattien täytyy Duumassa kiinnittää

perushuomio näiden lakiehdotusten puolinaisuuden ja epäilyttävyuden arvosteluun, niihin sisältyvään liberaalien ja taantumuksen väliseen sopimukseen, päättäväisen ja armottoman vallankumoustaistelun välttämättömyyden selittämisen enemmän tai vähemmän johdonmukaisille vallankumouksen kannattajille. Mutta äänestettäessä sellaisia lakiehdotuksia, jotka sinänsä ovat pienempi paha, sosialidemokraatit pidättäytyvät antaen liberaalien yksin „voittaa” taantumuksen paperilla ja vastata kansan edessä „liberaalisten” reformien toteuttamisesta itsevaltiuden aikana”.

...,b) Sosialidemokratia käyttää hyväkseen niin erilaisten lakiehdotusten kuin valtionbudjetinkin käsittelyä paljastaakseen ei ainoastaan vallitsevan järjestelmän kielteisiä puolia, vaan myös kaikki porvarillisen yhteiskunnan luokkaristiriidat”...

Oikein hyvä tarkoitus. Jotta voitaisiin paljastaa porvarillisen yhteiskunnan luokkaristiriidat, on puolueet sidottava luokkiin. On taisteltava „puolueettoman”, „yhtenäisen” Duuma-„opposition” henkeä vastaan ja *paljastettava* armotta esimerkiksi niiden samojen kadettien ahdashenkkinen luokkaluonne, jotka *eniten* pyrkivät *hämäämään* „luokkaristiriitoja” näennäisen „kansanvapauden” lisänimityksellä.

Toivokaamme, etteivät menshevikit ainoastaan puhuisi porvarillisen yhteiskunnan luokkaristiriitojen (ja „ei ainoastaan” itsevaltiuden halpamaisuuksien) paljastamisesta, vaan myös *tekisivät sen...*

...,c) Budjettikysymyksessä sosialidemokratia noudattaa periaatetta: „ei kopeekkaakaan vastuuvapaalle hallitukselle””...

Mainio periaate, joka olisi aivan hyvä, jos „vastuuvapaa”-sanan sijasta olisi *toinen* sana, joka ei viittaisi hallituksen vastuuvollisuuteen Duuman edessä (nykyisen „perustuslain” aikana se on fiktio), vaan sen „vastuuvollisuuteen” ylimmän vallan edessä (se ei ole fiktio, vaan *todellisuutta*, sillä todellinen valta ei ole kansalla, ja menshevikit itse puhuvat „valtataistelun” kypsymisestä).

Olisi pitänyt sanoa: „ei kopeekkaakaan hallitukselle, niin kauan kuin valta ei ole kansan käsissä”.

„II. Sosialidemokratia käyttää kyselyoikeutta paljastaakseen kansan edessä nykyisen hallituksen todellisen luonteen ja sen kaikkien tekojen ja kansan etujen täydellisen vastakkaisuuden; saadakse selville työväenluokan aseman kaupungissa ja maaseudulla sekä sen poliittisen ja taloudellisen asemansa parantamiseksi käymän taistelun ehdot; valaitakseen sitä osaa, jota niin hallitus, sen asiamiehet kuin omistavat luokatkin ja niitä edustavat poliittiset puolueet esittävät työväenluokan suhteen”...

Oikein hyvä kohta. Sääli vain, että tähän saakka (maaliskuun 19 päivään mennessä) meidän Duumassa olevat sosialidemokraattimme ovat käyttäneet vähän tätä kyselyoikeutta.

„...III. Ylläpitäen tämän toiminnan avulla mitä läheisintä yhteyttä työläisjoukkoihin ja pyrkien lainsäädäntötoiminnassaan olemaan niiden järjestyneen liikkeen ilmentäjänä sosialidemokratia auttaa niiden, kuten yleensäkin kansanjoukkojen, järjestämistä tukemaan Duumaa sen taistelussa vanhaa järjestelmää vastaan ja luomaan olosuhteet, jotka tekisivät Duumalle mahdolliseksi mennä toiminnassaan sitä kahlitsevien peruslakien puitteita pitemmälle”...

Ensinnäkään ei voi olla puhetta sosialidemokraattien „lainsäädäntö”-toiminnasta. Olisi pitänyt sanoa: „duuma-toiminnassaan”.

Toiseksi, tunnus „Duuman tukemisesta sen taistelussa vanhaa järjestelmää vastaan” ei sovi lainkaan yhteen päätöslauselman perustelujen kanssa ja on itse asiassa väärä.

Päätöslauselman perusteluissa puhutaan vallankumouksellisesta *valtataistelusta* ja siitä, että Duumassa on „huomattava määrä johdonmukaisia vallankumouksen kannattajia”.

Miksi sitten aivan selvä, vallankumouksellinen käsite „valtataistelu” on tässä vaihdettu epämääräiseen „taisteluun vanhaa järjestelmää vastaan”, s.o. sanontaan, johon suoranaisesti sisältyy *reformatiotaistelu*? Eiköhän perusteluja pitäisi muuttaa siihen tapaan, että „näennäisen” valtataistelun asemesta asetettaisiin „tehtäväksi taistelu reformien puolesta”?

Miksi tässä puhutaan „Duuman” tukemisesta eikä „johdonmukaisten vallankumouksen kannattajien” tukemisesta *joukkojen* taholta? Tässähän käy niin, että menshevikit kutsuvat joukkoja tukemaan *epäjohdonmukaisia* reformien kannattajia!! Tuo ei näytä hyvältä, toverit.

Ja vihdoin sanat „Duman” tukemisesta sen taistelussa vanhaa järjestelmää vastaan herättävät *tosiasiallisesti suorastaan vääriä* ajatuksia. „Duman” tukeminen merkitsee Duman *enemmistön* tukemista. Enemmistönä ovat *kadetit* ynnä *trudovikit*. Te olette siis *implicite*, s.o. sanomatta sitä suoraan, antaneet kadeteista *luonnekuvan*: he „taistelevat vanhaa järjestelmää vastaan”.

Sellainen luonnekuva on väärä ja epätäydellinen. Sellaisista asioista ei puhuta puolinaisin vihjauksin. Ne täytyy sanoa suoraan ja selvästi. Kadetit *eivät* „taistele vanhaa järjestelmää vastaan”, vaan pyrkivät *reformoimaan*, hieman uudistamaan *tuota samaista vanhaa järjestelmää* pitäen jo nyt silmämääränä aivan selvästi ja avoimesti *sopimusta* vanhan vallan kanssa.

Tästä vaikeneminen päätöslauselmassa, tämän jättäminen varjoon merkitsee luisumista proletaariselta näkökannalta liberaaliselle.

...,IV. Myötävaikuttaen tällä toiminnallaan kansanliikkeen kehitykseen, jonka tarkoituksena on perustavan kokouksen aikaansaaminen, sosialidemokratia tulee tukemaan tämän kansantaistelun eräänä vaiheena kaikkia Valtakunnanduuman ponnistuksia toimeenpanovallan alistamiseksi Duumalle, raivaten siten maaperää koko valtiovallan siirtymiselle kansan käsiin”...

Tämä on päätöslauselman tärkein kohta, joka sisältää paljonpuhutun „duuma”- eli „vastuuvollinen” ministeristö-tunnuksen. Tätä kohtaa on tarkasteltava sanamuodon ja sen jälkeen myös sisällön kannalta.

Tämä kohta on muotoiltu kovin kummallisesti. Menshevikit eivät voi olla tietämättä sitä, että tämä kysymys on tärkeimpiä kysymyksiä. He eivät voi olla tietämättä myöskään sitä, että puolueemme Keskuskomitea on kerran *jo esittänyt* sellaisen tunnuksen, nimittäin ensimmäisen Duman aikana, ja että silloin *puolue ei hyväksynyt tuota tunnusta*. Se oli niin oikein, ettei edes *ensimmäisen* Duman sosialidemokraattinen duumaryhmä, jossa, kuten tiedetään, oli *yksinomaan* menshevikkejä ja jonka johtajana oli niin huomattava menshevikki kuin tov. Jordania,— ettei edes tuo ryhmä hyväksynyt „vastuuvollinen ministeristö”-tunnusta *eikä kertaakaan* esittänyt sitä Duumassa missään puheessa!

Luulisi tässä olevan enemmänkin kuin kylliksi, jotta kysymykseen suhtauduttaisiin erikoisen huolellisesti. Mutta

sen sijaan näemme yleensä riittämättömästi harkitun päätöslauselman mitä huolimattomimmin muotoillun kohdan.

Miksi *selvän* „vastuuvollinen ministeristö“-tunnuksen (Plehanov „Russkaja Zhizn” lehdessä) tai „Duuman enemmistöstä muodostettava ministeristö“-tunnuksen (Keskuskomitean päätöslauselma ensimmäisen Duuman kaudella) asemesta on valittu uusi, paljon hämäämpi sanamuoto? Onko tämä vain tuon saman „vastuuvollisen ministeristön” toistamista toisessa muodossa vai jotain muuta? Selvittäkäämme nämä kysymykset.

Millä tavalla Duuma voisi alistaa toimeenpanovallan alaiseeseen? Joko laillisesti, nykyisen (tai hiukan muutetun) monarkistisen perustuslain pohjalla tai lainvastaisesti, „menemällä sitä kahlitsevien peruslakien puitteita pitemmälle”, kukistamalla vanhan vallan, muuttamalla vallankumoukselliseksi konventiksi, väliaikaiseksi hallitukseksi y.m.s. Edellinen mahdollisuus merkitsee juuri sitä, mitä tavataan ilmaista sanoilla: „duuma”- eli „vastuuvollinen” ministeristö. Jälkimmäinen mahdollisuus merkitsee „Duuman” (s.o. Duuman enemmistön) aktiivista osallistumista välittömään vallankumoustaisteluun vallasta. Ei voi olla muita teitä toimeenpanovallan „alistamiseksi” Duumalle eikä tässä tule asettaa osakysymystä siitä, kuinka mitä erilaisimmat tiet voisivat punoutua yhteen: meillä ei ole esillä tieteellinen akateeminen kysymys siitä, millaiset tilanteet ovat yleensä mahdollisia, vaan käytännöllinen poliittinen kysymys siitä, nimenomaan mitä sosialidemokratian pitää kannattaa ja mitä sen ei pidä kannattaa.

Johtopäätös tästä on selvä. Uusi sanamuoto on aivan kuin tarkoituksellisesti keksitty *salaamaan* kiistakysymyksen olemusta, *salaamaan* edustajakokouksen todellista tahtoa, jonka ilmauksena tulee olla päätöslauselman. „Vastuuvollinen ministeristö“-tunnus on aiheuttanut ja aiheuttaa sosialidemokraattien keskuudessa kiivaita väittelyjä. Duuman vallankumouksellisten askeleiden tukeminen ei ole herättänyt eikä herätä kiivaita eikä luultavasti mitään muitakaan erimielisyyksiä sosialidemokraattien keskuudessa. Mitä tämän jälkeen on sanottava ihmisistä, jotka ovat esittäneet päätöslauselman, joka *hämää* erimielisyyksiä yhdistämällä kiistanalaisen ja kiistattoman yhteen yleiseen epämääräiseen sanontaan? Mitä on sanottava ihmisistä,

jotka ovat ehdottaneet, että edustajakokouksen päätös puettaisiin sellaisiin sanoihin, jotka eivät ratkaise mitään, vaan aiheuttavat sen, että yhdet voivat käsittää näiden sanojen tarkoittavan Duuman vallankumouksellisia askeleita, kun se „menee puitteita pitemmälle”, y.m. ja toiset voivat käsittää niiden tarkoittavan Miljukovin ja Stolypinin sopimusta kadettien menemisestä ministeristöön?

Lievin, mitä tuolla tavalla menettelevistä henkilöistä voidaan sanoa, on tämä: he perääntyvät heittäen hunnun aikoinaan selvän, aikoinaan avoimesti ilmaistun kadettiministeristön kannattamisohjelman ylle.

Ja sen vuoksi me alempana jätämme syrjään tuon sekavan ja kysymystä auttamattomasti sotkevan sanamuodon. Tulemme puhumaan vain kysymyksen *olemuksesta*, „vastuuvollinen” ministeristö- (eli, mikä on samaa, kadettiministeristö-) vaatimuksen kannattamisesta.

Millä päätöslauselma perustelee duuma- eli vastuuvollinen ministeristö-vaatimuksen kannattamisen välttämättömyyttä? Sillä, että se on „vaihe kansan taistelussa perustavan kokouksen puolesta”, että se on „maaperä kaiken vallan siirtymiselle kansan käsiin”. Siinä *koko* perustelu. Vastaamme siihen tekemällä lyhyen yhteenvedon perusteluistamme, joita olemme esittäneet duumaministeristö-vaatimuksen kannattamista vastaan sosialidemokratian taholta.

1) Marxilaiselle on aivan sallimatonta rajoittua „vastuuvollisen” ja „vastuuvapaan”, „duuma”- ja itsevaltiudellisen y.m.s. ministeristön abstraktisen juridiseen vastakainasettamiseen, kuten Plehanov tekee „Russkaja Zhizn” lehdessä ja kuten menshevikit ovat aina tehneet eritellesään tätä kysymystä. Se on liberaalis-idealistinen eikä proletaaris-materialistinen päätelmä.

On analysoitava käsittelynalaisen toimenpiteen luokkamerkitys. Ken sen tekee, hän ymmärtää, että sen sisältönä on itsevaltiuden ja liberaalisen porvariston sopimus tai yritys tehdä sopimus vallankumouksen keskeyttämisestä. Duumaministeristön objektiivinen ja taloudellinen merkitys on juuri sellainen. Sen vuoksi bolshevikeilla oli täysi oikeus ja syytäkin sanoa: duuma- eli vastuuvollinen ministeristö on itse asiassa kadettiministeristö. Menshevikit olivat suuttuneita ja huusivat väärennyksestä, vilpistä y.m. Mutta he olivat suuttuneita siksi, etteivät tahtoneet *ymmärtää*

perustelua, minkä esittivät bolshevikit, jotka *osoittivat* juridisen fiktion (duumaministeristöhän tulee olemaan „vastuuvollinen” enemmän monarkin kuin Duuman edessä, enemmän liberaalisten tilanherrojen kuin kansan edessä!) luokkaperustan. Ja olipa tov. Martov miten suuttunut tahansa ja huusipa hän kuinka hyvänsä siitä, että nyt ei edes Duumakaan ole kadettilainen, niin sillä hän ei heikkennä hitusenkaan vertaa kiistatonta johtopäätöstä: *itse asiassa* kysymys on *nimenomaan* kadettiministeristöstä, sillä *ratkaisevana* on juuri tuo liberaalis-porvarillinen puolue. Mahdollinen duumaministeristön sekalainen kokoonpano (kadetit ynnä lokakuulaiset ynnä „puolueettomat” ynnä vieläpä kehnonlainen „trudovikkikin” tai muka „vasemmistolainen” y.m.s.) ei vähääkään muuttaisi tätä asian olemusta. Tämän asian olemuksen kiertäminen, kuten menshevikit ja Plehanov tekevät, merkitsee marxilaisuuden kiertämistä.

Duuma- eli „vastuuvollinen” ministeristö-vaatimuksen kannattaminen on oikeastaan yleensä kadettipolitiikan ja muun muassa kadettiministeristön kannattamista (kuten sanotaankin bolshevikkien ensimmäisessä päätöslauselmaehdotuksessa V edustajakokoukselle). Ken pelkää tunnustaa tämän, hän tunnustaa siten jo kantansa heikkouden, niiden perustelujen heikkouden, joilla puolustellaan yleensä kadettien kannattamista sosialidemokratian taholta.

Me olemme aina olleet ja olemme edelleenkin sillä kannalla, että sosialidemokratia ei voi kannattaa itsevaltiuden ja liberaalisen porvariston sopimuksentekoa, jonka tarkoituksena on vallankumouksen keskeyttäminen.

2) Menshevikit ovat aina pitäneet duumaministeristöä askeleena parempaan päin, vallankumouksen puolesta käytävän tulevan taistelun helpotuksena, ja eriteltävänä oleva päätöslauselma ilmaisi selvästi tuon ajatuksen. Mutta menshevikit tekevät siinä virheen ottaen asian yksipuolisesti. Marxilainen ei voi mennä takuuseen Venäjän nykyisen porvarillisen vallankumouksen täydellisestä voitosta: se merkitsisi lankeamista porvarillis-demokraattiseen idealismiin ja utopismiin. Meidän asianamme on pyrkiä vallankumouksen täydelliseen voittoon, mutta meillä ei ole oikeutta unohtaa sitä, että aikaisemmin on ollut ja nykyäänkin voi olla keskeneräisiä, puolinaisia porvarillisia vallankumouksia.

Menshevikit taas antavat päätöslauselmalleen sellaisen sanamuodon, että duumaministeristö osoittautuu *välttämättömäksi* vaiheeksi perustavan kokouksen puolesta käytävässä taistelussa j.n.e. j.n.e. *Se on suorastaan väärin.* Marxilaisella *ei ole oikeutta* tarkastella duumaministeristöä *vain* tältä puolelta ja jättää ottamatta huomioon sitä, että objektiivisesti ovat mahdollisia Venäjän taloudellisen kehityksen kaksi tyyppiä. Porvarillisdemokraattinen kumous Venäjällä on kiertämätön. Mutta se on mahdollinen siten, että tilanherratalous säilyy ja muuttuu vähitellen junkkerikapitalistiseksi (Stolypinin ja liberaalien agraarireformi), ja se on mahdollinen myös siten, että tilanherratalous hävitetään ja maat luovutetaan talonpoikaistolle (talonpoikaisvallankumous, jota tukee sosialidemokraattinen agraariohjelma).

Marxilainen on velvollinen tarkastelemaan kadettiministeristöä ei yhdeltä, vaan molemmilta puolilta: perustavan kokouksen puolesta käytävän *taistelun* mahdollisena vaiheena ja *porvarillisen vallankumouksen likvidoinnin* mahdollisena vaiheena. Kadettien ja Stolypinin aikeiden mukaan duumaministeristön *pitäisi* suorittaa jälkimmäinen tehtävä; objektiivisen asiain tilan perusteella se *voi* suorittaa sekä jälkimmäisen että *edellisen tehtävän* *.

Unohtaessaan sen mahdollisuuden (ja vaaran), että liberaalit tyypistävät porvarillista vallankumousta ja keskeyttävät sen, menshevikit luisuvat proletariaatin luokkataistelukannalta liberaalien kannalle, jotka kaunisteleivat sekä monarkiaa että lunastusta, sekä kahta kamaria että vallankumouksen keskeyttämistä y.m. y.m.

3) Siirtyessämme kysymyksen taloudellisesta ja luokkapuolesta sen valtio-oikeudelliseen puoleen täytyy sanoa, että menshevikit pitävät duumaministeristöä askeleena parlamentarismia kohti, reformina, joka parantaa perustuslaillista järjestelmää ja tekee proletariaatille helpomaksi käyttää sitä hyväksi luokkataistelussaan. Mutta tuo mielipide „ilahduttavista ilmiöistä” on taaskin yksipuolinen. Ministerien nimittämisestä Duuman enemmistöstä (juuri sellaista nimittämistä kadetit tavoittelivat

* Esitämme olettamuksen, joka on Plehanoville ja mensheveikeille *parhain*, nimittäin: että kadetit esittävät duumaministeristö-vaatimuksen. Luultavinta on, että *sitä ei tapahdu*. Silloin Plehanov (ja menshevikit) tulee olemaan liberaalien esittämättä jättämän tunnuksen „kannattamisineen” yhtä naurettava kuin hän oli „täysivaltaisine Duumineenkin”.

ensimmäisessä Duumassa) puuttuu erästä sangen oleellista reformin piirrettä, siitä puuttuu perustuslain tietyn yleisen muutoksen *lainsäädännöllinen* tunnustaminen. Tuo nimittäminen on tietystä määrin erillinen, jopa persoonallinenkin teko. Se perustuu *kulissientakaiseen* kaupanhierontaan, neuvotteluihin, ehtoihin. Ilmankos „Retsh” on tunnustanut *nyt* (maaliskuussa vuonna 1907!), että kesäkuussa 1906 kadettien ja hallituksen välillä käytiin neuvotteluja, joita *ei vielä* (!) voida saattaa julkisuuteen. Yksinpä kadettien säestäjäkin „Tovarishtsh” on tunnustanut moisen piilopelin sallimattomaksi. Eipä ihme, että Pobedonostsev (sanomalehtiutisten mukaan) saattoi ehdottaa tällaista toimenpidettä: nimittää liberaaliset kadettiministerit ja sitten hajotetaan Duuma ja vaihdetaan ministeristö! Se ei olisi reformin peruuttamista, lain muuttamista, vaan monarkin aivan lainmukainen, „perustuslaillinen teko”. Kannattaessaan kadettien duumaministeristö-pyrkimyksiä menshevikit ovat *tosiasiallisesti*, tahtomattaan ja tietämättään, kannattaneet kulissientakaisia neuvotteluja ja kansan selän takana harjoitettavaa kaupanhierontaa.

Menshevikit eivät ole ottaneet eivätkä ole voineetkaan ottaa kadeteilta mitään „sitoumuksia” tässä yhteydessä. He ovat lahjoittaneet näille kannatuksensa, antaneet sen velaksi sumentaen ja turmellen työväenluokan tietoisuutta.

4) Tehkäämme menshevikeille vielä yksi myönnytys. Olettakaamme parhain mahdollinen tapaus, nimittäin, että duumaministerien nimittäminen ei osoittaudu pelkästään persoonalliseksi teoksi, pelkäsi kansan petkutukseksi ja näön vuoksi tehdyksi sopimukseksi, vaan todellisen perustuslaillisen reformin ensimmäiseksi askeleeksi, reformin, joka *todella parantaa* proletariaatin taistelun ehtoja.

Ei edes tässäkään tapauksessa voida mitenkään puolustaa sitä, että sosialidemokratia asettaa duumaministeristövaatimuksen kannattamistunnuksen.

Tämä on askel parempaan päin, maaperä tulevalle taistelulle, — niinkö te sanotte? Oletetaan, että se on niin. Mutta eikö sitten yleinen, *mutta ei välitön* äänioikeus olisi *varmasti* askel parempaan päin? Miksikä ei julistettaisi, että sosialidemokratia kannattaa vaatimusta: yleinen, *mutta ei välitön* äänioikeus, joka on „etappi” taistelussa „nelikantaisen kaavion” puolesta, „maaperä” tuohon kaavioon „siirtymistä varten”? Silloin meidän puolellamme eivät olisi

ainoastaan kadetit, vaan myös pederakit⁶⁶ ja osa lokakuulaisista! „Yleiskansallinen” askel kohti kansan taistelua perustavan kokouksen puolesta — sitä merkitsee yleisen, *mutta ei välittömän eikä salaisen* äänestyksen kannattaminen sosialidemokratian taholta!

Duumaministeristö-vaatimuksen kannattamisen ja yleistä, mutta ei välitöntä eikä salaista äänestystä koskevan vaatimuksen kannattamisen välillä ei ole kerrassaan mitään periaatteellista eroa.

Kun „vastuuvollinen ministeristö”-tunnuksen asettamista puolustellaan sillä, että se on askel parempaan päin j.n.e., niin se merkitsee, ettei ymmärretä alkeitakaan sosialidemokratian suhteesta porvarilliseen reformaattoruuteen.

Jokainen reformi onkin reformi (eikä taantumuksellinen tai konservatiivinen toimenpide) vain sikäli, mikäli se merkitsee tiettyä askelta, „etappia” parempaan päin. Mutta *jokainen* reformi kapitalistisessa yhteiskunnassa on luonteeltaan *kaksinainen*. Reformi on myönnytys, jonka vallassaolevat luokat tekevät *voidakseen* pidättää, heikentää vallankumouksellista taistelua tai tyrehdyttää sen, voidakseen pirstoa vallankumouksellisten luokkien voiman ja tarmon, sumentaa niiden tietoisuutta j.n.e.

Sen takia vallankumouksellinen sosialidemokratia, samalla kun se ei lainkaan kieltäydy käyttämästä reformeja vallankumouksellisen luokkataistelun kehittämisen tarkoituksiin („me otamme maksun vastaan myös vähin erin”, wir nehmen auch Abschlagszahlung — sanoi Friedrich Engels⁶⁷), ei missään tapauksessa „ota omikseen” * puolinaisia porvarillis-reformistisia tunnuksia.

Tuolla tavalla menetteleminen merkitsee aivan Bernsteinin tapaan toimimista (Plehanov *joutuu* rehabilitoimaan Bernsteiniä puolustaakseen nykyistä politiikkaansa! Ilmankos Bernsteinin äänenkannattaja „Sozialistische Monatshefte” ** niin kiitteleekin Plehanovia!), se merkitsee sosialidemokratian muuttamista „*demokraattis-sosialistiseksi reformipuolueeksi*” (Bernsteinin tunnettu sanonta hänen kuuluisissa „Socialismin edellytyksissä”).

* Plehanov „Russkaja Zhizn” lehdessä: „...,s.-d. edustajat eivät voi olla ottamatta mainittua vaatimusta („vastuuvollinen ministeristö”) omakseen silmälläpitäen kansan etuja, vallankumouksen etuja”...

** — „Socialistinen Kuukausilehti”. *Toim.*

Sosialidemokratia pitää reformeja ja käyttää hyväkseen reformeja proletariaatin vallankumouksellisen luokkataistelun *oheisena tuloksena*.

Ja tässä tulemme viimeiseen perusteluamme, jonka olemme esittäneet eriteltävänä olevaa tunnusta vastaan:

5) Millä sosialidemokratia voi *tositeossa* lähentää yleensä kaikenlaisten reformien ja Venäjällä muun muassa perustuslakireformien, erikoisesti duumaministeristön ja sen niiden tulosten toteuttamista, jotka ovat hyödyllisiä proletariaatille? Silläkö, että se „ottaa omikseen” porvarillisten reformistien tunnukset, vaiko sillä, että se kieltäytyy päättäväisesti „ottamasta omikseen” moisia tunnuksia ja johtaa järkähtämättömästi edelleenkin proletariaatin vallankumouksellista luokkataistelua täydellisten, typistämättömien tunnusten lipun alla? Tähän kysymykseen ei ole vaikea vastata.

„Ottamalla omiksemme” porvarillisen reformaattoruuden tunnukset, jotka ovat aina puolinaisia, typistettyjä ja vilpillisiä, me emme todellisuudessa suurena, vaan vähennämme reformin toteuttamisen todennäköisyyttä, mahdollisuutta ja läheisyyttä. Sillä todellisena reformeja aikaansaavana voimana on vallankumouksellisen proletariaatin, sen tietoisuuden, yhteenliittyneisyyden ja taistelussa ilmenevän järkähtämättömän päättäväisyyden voima.

Me heikennämme ja halvaannutamme *näitä joukkoliikkeen* ominaisuuksia, jos levitämme joukkojen keskuudessa porvarillis-reformaattorisia tunnuksia. Tavallinen porvarillinen sofismi on siinä, että kun jonkin verran luovumme vallankumouksellisista vaatimuksistamme ja tunnuksistamme (asettamalla esimerkiksi „kansan itsevaltiuden” ja perustavan kokouksen tilalle „duumaministeristön” „etappina” j.n.e.), me *suurennamme* tällaisen heikennetyn toimenpiteen *toteuttamisen* mahdollisuutta, koska sitä tulee muka kannattamaan sekä proletariaatti että porvariston se tai tämä osa.

Se on porvarillinen sofismi, sanoo kansainvälinen vallankumouksellinen sosialidemokratia. Siten me päinvastoin vähennämme reformin toteuttamisen mahdollisuutta, sillä tavoittelemalla myötätuntoa porvariston taholta, joka tekee myönnytyksiä aina vain vastoin tahtoaan, me heikennämme joukkojen vallankumouksellista tietoisuutta, turmelemme ja

sumennamme sitä. Me mukaudumme porvaristoon, *sen* sopimuksentekoon monarkian kanssa ja aiheutamme siten vahinkoa joukkojen vallankumouksellisen taistelun kehitykselle. Tuloksena on aina se, että tällaista taktiikkaa noudatettaessa joko ei tule olemaan reformeja tai ne osoittautuvat pelkäksi petkutukseksi. Reformien ainoana *vankkana* tukena, ainoana varmana takeena siitä, etteivät ne tule olemaan fiktio ja että niitä tullaan käyttämään kansan hyväksi, on proletariaatin itsenäinen vallankumouksellinen taistelu, proletariaatin, joka *ei typistä* tunnuksiaan.

Vuoden 1906 kesäkuusta alkaen menshevikit ovat levittäneet joukkojen keskuudessa duumaministeristö-vaatimuksen kannattamistunnusta. Sillä he ovat heikentäneet ja sumentaneet joukkojen vallankumouksellista tietoisuutta, supistaneet agitaation laajuutta, vähentäneet tämän reformin toteuttamisen todennäköisyyttä ja sen hyväksikäytön mahdollisuutta.

On voimistettava vallankumouksellista agitaatiota joukkojen keskuudessa, levitettävä laajemmin ja selitettävä selvemmin meidän täydellisiä, *typistämättömiä* tunnuksiamme, — *siten* me parhaassa tapauksessa lähennämme vallankumouksen täydellistä voittoa ja pahimmassa tapauksessa saamme kiskaistuksi joitakin *puolinaisia myönnytyksiä* (sellaisia kuin duumaministeristö, yleinen, mutta ei välitön äänioikeus y.m.s.) ja turvaamme itsellemme mahdollisuuden muuttaa ne vallankumouksen välikappaleiksi. Reformit ovat vallankumouksellisen proletariaatin luokkataistelun *oheinen* tulos. Kun „omaksi” tehtäväksi otetaan oheisen tuloksen saavuttaminen, niin se merkitsee lankeamista liberaalis-porvarilliseen reformismiin.

* * *

Päätöslauselman viimeinen kohta:

„V. Pitäen duumatoimintaa eräänä luokkataistelun muotona sosialidemokraattinen duumaryhmä säilyttää täydellisen itsenäisyyden tehden jokaisessa eri tapauksessa sopimuksia aggressiivisista toiminnoista niiden puolueiden ja ryhmien kanssa, joiden tehtävät sillä ajankohdalla käyvät yhteen proletariaatin tehtävien kanssa, ja itse kansanedustuslaitoksen ja sen oikeuden suojelemiseen tähtäävistä puolustustoiminnoista — niiden puolueiden kanssa, jotka ovat kiinnostettuja taistelusta vanhaa järjestelmää vastaan poliittisen vapauden voiton puolesta”.

Yhtä hyvä kuin tässä on alkuosa („tehden”-sanaan saakka), yhtä huono ja suorastaan tolkuton on loppuosa.

Mitä on tuo naurettava „agressiivisten” ja „puolustus”-toimintojen toisistaan erottaminen? Eiköhän meidän menshevikeille liene johtunut mieleen „Russkije Vedomostin” kielenkäyttö viime vuosisadan 90-luvulta, jolloin liberaalit todistelivat, että liberalismi Venäjällä „suojelee”, mutta taantumus „on aggressiivista”? Ajatelkaahan toki: niiden „vanhojen” jakojen asemesta, joiden mukaan poliittiset toiminnot jaettiin vallankumouksellisiin ja reformistisiin, vallankumouksellisiin ja vastavallankumouksellisiin, parlamentaarisiin ja parlamentin ulkopuolisiin, marxilaiset esittävät meille uuden luokittelun: „puolustus”-toiminnot „suojaavat” olevaa; „agressiiviset” menevät pitemmälle! Hävetkää toki, toverit menshevikit! Missä määrin onkaan pitänyt menettää kaikkinaisen vallankumouksellisen luokkataistelun vaisto, ettei tuossa „puolustuksen” ja „agressiivisen” toisistaan erottamisessa huomata *tympäisevää* sivumakua!

Ja miten hassunkurisesti tuosta tökeröstä sanonnasta heijastuu, aivan kuin esine koverosta peilistä, se *katkera* (menshevikeille katkera) totuus, jota he eivät mieli tunnustaa avoimesti! Menshevikit ovat tottuneet puhumaan puolueista yleensä peläten nimetä niitä tarkasti ja vetää selvästi rajat niiden välille, he ovat tottuneet heittämään yleisen „demokraattiset oppositiopuolueet”-nimityksen hunnan niin kadettien kuin vasemmistolaiostenkin ylle. Nyt he tuntevat, että tapahtuu muutos. He tuntevat, että *liberaalit* kykenevät nyt oikeastaan vain *suojelemaan* (polvistumalla, kuten „Russkije Vedomosti” „suojeli” zemstvoa 80-luvulla!) nykyistä Duumaa ja meidän nykyistä, suokaa anteeksi sanontani, „perustuslakiamme”. Menshevikit tuntevat, että liberaaliset porvarit eivät voi eivätkä halua *mennä pitemmälle* (olla „agressiivisia” — pitääpäs olla mokomia inhoitavia sanoja!). Ja tuo menshevikkien hämärä totuudentajuaminen heijastui huvittavassa ja peräti sekavassa sanonnassa, joka kirjaimellisesti käsitettynä merkitsee sitä, että sosialidemokraatit saattavat *joskus* tehdä sopimuksia sellaisista toiminnoista, „joiden tehtävät” *eivät* käy yhteen proletariaatin tehtävien kanssa!

Tuo menshevikkien päätöslauselman loppuakordi, tuo naurettava pelko sanoa suoraan ja selvästi *totuutta* —

nimittäin sitä, että liberaaliset porvarit, kadetit, ovat tykkäänään herenneet auttamasta vallankumousta, — ilmaisee mainiosti erittelemämme päätöslauselman koko hengen.

JÄLKILAUSEEKSI

Edelliset rivit oli jo kirjoitettu, kun sain VSDTP:n „Eestinmaan liiton” helmikuun (v. 1907) konferenssin päätöslauselmat⁶⁸.

Mainitussa konferenssissa puhuivat (varmaankin Keskuskomitean edustajina) toverit menshevikit M. ja A. Valtakunnanduunaa koskevaa kysymystä käsiteltäessä he luultavasti *esittivät sen saman päätöslauselman*, jota erittelin ylempänä. Ja siksi on hyvin opettavaista katsoa, *mitä muutoksia* eestiläiset sosialidemokraattitoverit ovat tehneet tuohon päätöslauselmaan. Esitämme konferenssin hyväksymän päätöslauselman kokonaisuudessaan:

SUHTAUTUMISESTA VALTAKUNNANDUUMAAN

„Valtakunnanduunalla ei ole mitään valtaa eikä voimaa tyydyttää kansan tarpeita, koska kaikki valta on entiseen tapaan kansan vihollisten — tsaarin itsevaltiuden, virkavallan ja pienen tilanherraryhmän käsissä. Sen vuoksi sosialidemokratian on armotta hävitettävä erheelisiä toiveita nykyisen Valtakunnanduuman lainsäädännöllisestä voimasta ja selitettävä kansalle, että vain täysivaltainen yleiskansallinen perustava kokous, jonka kansa itse valitsee vapaasti tsaarin itsevaltiuden hävittämisen jälkeen, kykenee tyydyttämään kansan vaatimukset.

Mutta proletariaatin luokkatietoisuuden kehittämistä, kansanjoukkojen poliittista kasvattamista sekä vallankumouksellisten voimien kehittämistä ja järjestämistä varten sosialidemokratian on käytettävä hyväkseen tätäkin voimatonta, heikkoa Valtakunnanduunaa. Sitä silmälläpitäen sosialidemokratia ottaa osaa Valtakunnanduuman toimintaan seuraavilla perusteilla:

I. Pitäen lähtökohtana kaupungin ja maaseudun proletariaatin etuja ja johdonmukaisen demokratismien periaatteita sosialidemokratia arvostelee kaikkia hallituksen ja porvarillisten puolueiden esityksiä ja lakiehdotuksia sekä valtionbudjettia ja asettaa niiden vastapainoksi omat vaatimuksensa ja lakiehdotuksensa pitäen siinä aina lähtökohtana laajojen kansanjoukkojen vaatimuksia ja tarpeita, paljastaen tällaisella toiminnallaan vallitsevan järjestelmän kelpaamattomuuden ja porvarillisen yhteiskunnan luokkaristiriidat.

II. Sosialidemokratia käyttää kyselyoikeutta paljastaakseen nykyisen hallituksen olemuksen ja luonteen ja näyttääkseen kansalle, että hallituksen koko toiminta on suunnattu suoraan kansan etuja vastaan, tuodakseen esiin työväenluokan oikeudettoman aseman ja valaistakseen sen, mitä osaa hallitus ja vallassaolevat luokat sekä niihin nojautuvat

puolueet esittävät työväenluokan suhteen. Sosialidemokratian on taisteltava muun muassa kadettien luokkasovinto- ja petturipuoluetta vastaan paljastaen heidän puolinaisuutensa ja kaksinaamaisen demokratisminsa vapauttaakseen siten heidän hegemoniansa ja vaikutuksensa alaisuudesta vallankumouksellisen pikkuporvariston ja saadakseen sen seuraamaan proletariaattia.

III. Proletaariluokan puolueena sosialidemokratian on esiinnyttävä Valtakunnanduudessa aina itsenäisenä. Valtakunnanduudessa sosialidemokratian ei pidä solmia muiden vallankumouksellisten ja oppositio-puolueiden kanssa mitään vakinaisia sopimuksia tai keskinäissitoumuksia, jotka kahlitsisivat sosialidemokratian toimintavapautta. Erinäisissä tapauksissa, kun muiden puolueiden tehtävät ja askeleet käyvät yhteen sosialidemokratian tehtävien ja askeleiden kanssa, sosialidemokratia voi ja sen pitää ryhtyä neuvotteluihin muiden puolueiden kanssa näistä askeleista.

IV. Koska kansalla ei voi olla mitään sopimuksia nykyisen maanorjuuttajahallituksen kanssa ja vain täysivaltainen perustava kokous kykenee tyydyttämään kansan vaatimukset ja tarpeet, niin konferenssi ei pidä proletariaatin tehtävänä taistelua nykyiselle voimattomalle Duumalle vastuuvollisen ministeristön puolesta. Proletariaatin on taisteltava perustavan kokouksen lipun alla eikä vastuuvollisen ministeristön lipun alla.

V. Taistellessaan tällä tavalla Valtakunnanduuman sosialidemokraattisen ryhmän on päästävä mitä läheisimpään yhteyteen Duuman ulkopuolella olevien proletaarijoukkojen ja laajojen kansanjoukkojen kanssa ja edistäen näiden joukkojen järjestämistä muodostettava vallankumouksellista armeijaa itsevaltiuden kukistamiseksi”.

Selitykset ovat tarpeettomia. Kirjoituksessani koetin osoittaa, miten ei pidä kirjoittaa erittelemäni päätöslauselman tapaisia päätöslausemia. Eestin vallankumoukselliset sosialidemokraatit osoittivat päätöslauselmassaan, miten kelpaamattomia päätöslausemia on korjattava.
